



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobce: **M. Y.**, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR (odbor azylové a migrační politiky)**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 09. 09. 2014, č. j. OAM-192/LE-BE03-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 09. 09. 2014, č. j. OAM-192/LE-BE03-BE02-PS-2014, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 8.228,- Kč k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Ing. Jana Procházky, LL. M. eur.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 09. 09. 2014, č. j. OAM-192/LE-BE03-BE02-PS-2014, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 08. 01. 2015.

V žalobě žalobce namítá porušení § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu uvádí, že řízení o povinnosti setrvat v ZZC je řízením zahajovaným z moci úřední. Podle § 46 odst. 1 správního řádu je však správní řízení zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení jeho účastníkovi. Žádný úkon v tomto smyslu zahájení řízení však žalovaný vůči žalobci nikdy neučinil, ačkoli ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu z aplikace (zejména § 9 zákona o

azyly) vyloučeno není. Žalovaný tedy napadené rozhodnutí vydal, aniž by řízení o vydání tohoto rozhodnutí vůbec formálně zahájil. Toto rozhodnutí je proto třeba považovat za nezákonné, resp. za nicotné.

V další námitce žalobce tvrdí porušení § 46a odst. 2 zákona o azyly ve spojení s čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Uvádí, že z § 46a odst. 2 zákona o azyly plyne, že žalovaný je o povinnosti setrvat v ZZC povinen rozhodnout do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně. Žalobce učinil toto prohlášení dne 04. 09. 2014, přičemž napadené rozhodnutí mu bylo doručeno až dne 11. 09. 2014 (tedy 2 dny poté, co uplynula zákonná lhůta), což způsobuje jeho nezákonnost. Na tom nemůže nic změnit ani to, že v textu napadeného rozhodnutí je jako datum vydání uvedeno datum 09. 09. 2014. V této souvislosti žalobce připomíná, že obdobnou snahu o obcházení zákonných lhůt tím, že v rozhodnutí je sice uvedeno formálně vyhovující datum, avšak cizinec je s tímto rozhodnutím seznámen až po uplynutí zákonné lhůty, vyvinul žalovaný již při aplikaci § 73 odst. 2 písm. a) zákona o azyly, ve znění platném v rozhodném období. Stejně jako v případě žalobce se žalovaný snažil v těchto případech bránit propuštění cizince na území tím, že v rozhodnutí uvedl datum nepřesahující lhůtu 5 dnů, avšak samotné rozhodnutí doručil cizinci mnohem později. Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) však shledal tuto praxi jako neslučitelnou s principem legality a tedy i se samotným čl. 5 odst. 1 Úmluvy, a to konkrétně ve věci *Rashed v. Česká republika*, stížnost č. 298/07 (viz odst. 73 a 74). Závěry ESLP je podle názoru žalobce nutné *mutatis mutandis* aplikovat i na jeho situaci a konstatovat, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno ve lhůtě stanovené ustanovením § 46a odst. 2 zákona o azyly.

Třetí námitkou žalobce brojí proti době, po kterou má povinnost setrvat v ZZC, a proti odůvodnění této části výroku napadeného rozhodnutí. K tomu žalobce uvádí, že povinnost setrvat v ZZC trvá „až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní“ a klade si otázku, od kterého dne je nutné uvedenou lhůtu 120 dní počítat. Samotný zákon o azyly žádný konkrétní údaj v tomto ohledu neposkytuje, lze tedy zvažovat dvě různé situace, od kterých se běh lhůty může odvíjet: 1) od momentu, kdy cizinec učinil prohlášení o mezinárodní ochraně ve smyslu § 3 odst. 1 a § 46a odst. 2 zákona o azyly nebo 2) od momentu vydání rozhodnutí žalovaného a jeho doručení cizinci. Výpočtem lze v daném případě zjistit, že aby lhůta skončila 08. 01. 2015, jak je uvedeno v rozhodnutí, musel by její běh začít 11. 09. 2014, tedy v momentě, kdy bylo žalobci napadené rozhodnutí doručeno. Takový způsob počítání lhůty však žalobce nepovažuje za správný. Podle jeho názoru je nutné lhůtu 120 dnů počítat již ode dne, kdy v ZZC požádal o mezinárodní ochranu. Pro tento výklad svědčí hned několik okolností. Za první, při absenci výslovné zákonné úpravy je nutné počátek určit v souladu s obecnou právní zásadou *in dubio mitius*, tedy způsobem, který by do práva žalobce na osobní svobodu zasahoval co nejméně. Za druhé, podle čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) platí, že „zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky“. Pokud by se doba začala odvíjet ode dne doručení rozhodnutí, lišila by se doba, po kterou by cizinci museli setrvat v ZZC případ od případu v závislosti na tom, jak rychle by správní orgán rozhodnutí doručil. Takový stav ale čl. 4 odst. 3 Listiny vylučuje. Za třetí je možno poukázat analogicky na úpravu obsaženou v zákoně o pobytu cizinců ve vztahu k zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Lhůta 180 dnů je v těchto případech počítána „od okamžiku omezení osobní svobody“ a nikoli od momentu doručení, jak to činí žalovaný. Žalovaný nikdy nemůže s určitostí tvrdit, že k doručení rozhodnutí dojde jistě ten určitý den, tedy lhůtu 120 dnů nemůže vázat na okamžik, který nastane v budoucnu. Výrok rozhodnutí je tedy nezákonný, pokud konec 120 denní lhůty žalovaný stanovil na 08. 01. 2015 a nikoli na 01. 01. 2015.

Dále žalobce namítal, že doba zajištění v ZZC kromě toho, že byla nesprávně určena, nebyla ani nijak odůvodněna. V této souvislosti žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) i Krajského soudu v Praze (dále jen „KSPH“) – např. rozsudek KSPH ze dne 15. 07. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37, a na rozsudek NSS ze dne 05. 03. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42 – ze které plyne, že *„žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. ...Uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a v soudním přezkumu obstojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění jím vydaného rozhodnutí.“* Co se týče části výroku o délce zajištění žalobce, považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Primární námitkou pak žalobce brojí proti závěru žalovaného, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, přičemž tento závěr považuje za nesprávný, neodůvodněný a tudíž i nepřezkoumatelný. K této otázce žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvádí, že *„by žadatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, který již narušil svým nelegálním pobytem v ČR a opakovaným nevycestováním z jejího území.“* Podle údajů v napadeném rozhodnutí přitom žalobce pouze pobýval na území České republiky bez povolení k pobytu po dobu osmi dnů, a to v bezprostřední návaznosti na uplynutí posledního povolení k pobytu. Nepřekročil tedy státní hranici nelegálně, ani se nijak neskryval. Není ani pravdou, že se nepokoušel svou situaci řešit a neopatřil si cestovní doklad, k tomu uvedl, že na jeho opatření nemá prostředky. Žalobce si ani není vědom, jakého *„opakovaného nevycestování“* se měl dopustit, když jediný okamžik, kdy měl vycestovat, byl 21. 08. 2014. Ani jedno ze shora popsaných jednání žalobce nepovažuje za jednání takové intenzity, které by představovalo hrozbu pro veřejný pořádek. I z rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-333676/ČJ-2014-000022, ze dne 29. 08. 2014, kterým byl žalobce zajištěn, vyplývá, že i státní zástupce posoudil jednání žalobce jako jednání *„malé společenské škodlivosti“*.

Žalovaný naopak má za to, že se vytýkaného porušení právních předpisů nedopustil. K první námitce argumentoval tím, že ustanovení § 46 odst. 3 správního řádu umožňuje správnímu orgánu spojit oznámení o zahájení řízení s jiným úkonem v řízení (v toto případě s vydáním rozhodnutí). V tomto řízení zákon žalovanému přímo stanoví povinnost rozhodnout (v případě naplnění zákonných předpokladů), a to již do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Vzhledem k takto stanovené značně krátké lhůtě pro vydání rozhodnutí (i v porovnání s obecnou lhůtou pro vydání správního rozhodnutí) a dále vzhledem k tomu, že podklady pro vydání rozhodnutí tvořily materiály postoupené Policií České republiky z jiných správních řízení vedených s účastníkem a materiály plynoucí z úkonů samotného účastníka (projeveného úmyslu a podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany), jež byly z povahy věci známe a nevyžadovaly již dalšího dokazování, postupoval žalovaný právě podle § 46 odst. 3 správního řádu. Podotkl též, že přijatelnost takového postupu již byla potvrzena v rozsudku KSPH ze dne 07. 08. 2014, č. j. 44 A 40/2014-22. V tomtéž rozsudku také bylo vysloveno, že v pětidenní lhůtě je třeba napadené rozhodnutí vydat, rozhodnutí však nemusí ve stejné lhůtě též nabýt právní moci. Žalovaný podotkl, že žalovaný obdržel napadené rozhodnutí již druhý den po jeho písemném vyhotovení a vypravení, úkony tedy byly činěny bezodkladně a nelze v tom spatřovat namítané obcházení zákonných lhůt. Vzhledem ke konkrétním skutečnostem případu (které nejsou totožné jako v případě namítaného rozsudku ESLP v případě Rashed v. ČR) byla proto podle žalovaného zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí dodržena.

Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí a poukázal na to, že důvody existence nebezpečí pro veřejný pořádek jsou

v napadeném rozhodnutí označeny konkrétně a individualizovaně k osobě žalobce. Žalobce pobýval na území České republiky legálně naposledy po dobu řízení o jeho žádosti o změnu účelu dlouhodobého pobytu občana třetího státu (OAM 78361/DP-2011), řízení o této žádosti však bylo zastaveno rozhodnutím ze dne 12. 05. 2014 (rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 07. 2014). Žalobce tedy pobýval ode dne 11. 07. 2014 do dne 13. 07. 2014, kdy byl kontrolován hlídkou Policie ČR, na území bez platného cestovního dokladu, bez víza a platného oprávnění k pobytu, čehož si dle svých slov byl vědom. Dne 15. 07. 2014 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-271418-21/ČJ-2014-000022, kterým byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, na 1 rok, a současně byla žalobci stanovena doba k vycestování v délce 30 dnů. Následně při opakované kontrole Policie České republiky dne 29. 08. 2014 žalobce předložil výjezdní příkaz č. GA0216479 s platností do 21. 08. 2014. Lustrací též bylo zjištěno, že byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob od 22. 07. 2014 do 22. 08. 2015. Žalobce tedy prokazatelně nerespektoval uložené správní vyhoštění, nevycestoval ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem a dopustil se (od 22. 08. 2014 do 29. 08. 2014) maření výkonu úředního rozhodnutí, přičemž na území České republiky opakovaně pobýval bez platného cestovního dokladu, víza a oprávnění k pobytu. Žalobce byl tedy rozhodnutím ze dne 29. 08. 2014 zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Následně žalobce dne 04. 09. 2014 projevil úmysl požádat, a dne 08. 09. 2014 požádal o mezinárodní ochranu. Žalovaný se tedy ve shodě s judikaturou soudů domníval, že žalobce představuje skutečné, aktuální a závažné nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť mařil výkon úředního rozhodnutí, a nebyly zde dány žádné výjimečné polehčující okolnosti (viz např. rozsudek KSPH ze dne 26. 08. 2014, č. j. 44 A 44/2014-16). Rozhodnutí státního zástupce o nízké společenské nebezpečnosti činu přitom žalobce nemůže zbavit povinnosti respektovat právní řád ČR a pravomocná správní rozhodnutí.

Dostatečně odůvodněné je podle žalovaného i stanovení maximální lhůty pro setrvání žalobce v ZZC, když kromě jiných v rozhodnutí obsažených důvodů je patrné, že žalobce v současné době nedisponuje platným cestovním pasem, který tedy bude zapotřebí obstarat, což je v souladu s názorem vyjádřeným v rozsudku KSPH ze dne 07. 08. 2014, č. j. 44 A 40/2014-22, důvodem, který lze akceptovat jako důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC po maximální dobu. Pokud jde pak o vlastní výpočet trvání této 120denní lhůty, žalovaný poukazuje na to, že zákonem stanovená maximální přípustná délka nuceného setrvání v tomto typu zařízení je založena pravomocným správním rozhodnutím. Ke vztahu § 46a zákona o azylu a § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se ve shodě s názorem žalovaného vyjádřil i NSS ve svém rozsudku ze dne 25. 09. 2014, č. j. 9 Azs 201/2014-48. Do doby pravomocného rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC byl žalobce povinen v ZZC setrvat na základě jiného (pravomocného) správního rozhodnutí vydaného za jiným účelem, a to na základě rozhodnutí Policie ČR o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (č. j. KRPA-333676-11/ČJ-2014-000022). Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Z obsahu správního spisu, konkrétně z odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 29. 08. 2014, č. j. KRPA-333676-11/ČJ-2014-000022, jímž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů z důvodu, že pobývá na území ČR v rozporu s již vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění a že je zde obava, že by výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, soud zjistil, že v souladu s údaji ve vyjádření

žalovaného bylo v minulosti žalobci rozhodnutím téhož orgánu ze dne 15. 07. 2014, č. j. KRPA-271418-21/ČJ-2014-000022, uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku z důvodu pobytu na území bez platného povolení k pobytu a bez cestovního dokladu, avšak žalobce ve lhůtě do 21. 08. 2014 stanovené ve výjezdním příkazu nevycestoval. Ve správním řízení měl žalobce sdělit, že má na území ČR přítelkyni. Orgán Policie ČR ji telefonicky kontaktoval, avšak ona sdělila, že žalobce pouze zná, rozhodně však není jeho přítelkyní. Žalobce potvrdil, že s ní nebydlí a její sdělení akceptoval. Z tvrzení žalobce také vyplynulo, že na ztrátu svého cestovního dokladu nereagoval s tím, že neměl peníze na vyřízení nového. Žalobce měl také potvrdit, že rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žádosti o změnu k dlouhodobému pobytu občana třetího státu doručované na adresu hlášeného pobytu nepřevzal, ačkoliv se o uložení zásilky dozvěděl telefonicky. Dne 04. 09. 2014 žalobce prohlásil, že žádá o azyl. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 08. 09. 2014 a v pohovoru ze dne 18. 09. 2014 žalobce uvedl, že je rozvedený, jeho rodiče žijí na Zakarpatské Ukrajině v rodinném domě, jeho bývalá manželka (Ukrajinka) žije na Slovensku i s jeho synem, jež od roku 2011 neviděl, pouze si s ním telefonuje. V ČR má bratra a sestru. Na Ukrajinu se vrátit nechce, protože je tam válka a jako tankista by do ní byl povolán. Navíc by tam nesehnal práci. Povolení k pobytu ztratil proto, že mafián, kterému nechal k vyřízení papíry, něco nedoložil a řízení o jeho žádosti o změnu pobytu bylo zastaveno. Dne 09. 09. 2014 mělo být v návaznosti na prohlášení o mezinárodní ochraně vydáno napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo setrvat v ZZC až do vycestování, nejdéle však do 08. 01. 2015. Napadené rozhodnutí žalobce podle připojeného protokolu převzal dne 11. 09. 2014 od pracovnice žalovaného.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce předně zpochybňuje správnost závěru žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné v napadeném rozhodnutí skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec porušoval či ohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností narušoval či ohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí zmínil vedle nelegálního pobytu žalobce na území ČR i skutečnost, že žalobce byl správně vyhoštěn a toto vyhoštění mařil, že nemá cestovní doklad a nemá ani dostatek prostředků nutných pro jeho obstarání a že si vědomě nepřebírá doručované písemnosti.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Stejně tak bez dalšího nepostačí ani fakt, že cizinec pobývá na území bez cestovního dokladu. Avšak zkombinují-li se tyto faktory a přeroste-li nelegální pobyt až do situace, kdy žalobce maří výkon správního rozhodnutí, aniž by zde byly výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [např. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

V dané věci soud konstatuje, že shora uvedený závěr učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který žalobce nezpochybňoval s výjimkou tvrzení o opakovaném nevycestování. Správnost tohoto tvrzení však žalovaný jasně vysvětlil, když žalobce poprvé porušil svou povinnost vycestovat v návaznosti na ztrátu oprávnění k pobytu již před uložením správního vyhoštění. Toto předchozí nevycestování však ještě není z hlediska posuzovaného narušení veřejného pořádku dostatečně intenzivním porušením právních předpisů, relevantní je teprve nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, jež skutečně trvalo pouhých osm dnů. I taková situace sice obstojí jako důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, avšak může být v důsledku svého krátkého trvání snadno vyvážena jinými okolnostmi prospěšnými žalobci. V tomto případě však soud takové prospěšné okolnosti nezjistil (rodinné či jiné stabilizující poměry, které by podporovaly závěr o bezproblémové dosažitelnosti žalobce pro správní orgány, aktivní snaha o řešení pobytové situace aj.). Naopak se ukázalo, že žalobce si nepřebírá poшту. Byť v ČR má žalobce příbuzné, resp. údajnou přítelkyni, buď s nimi není v kontaktu, nebo s nimi nežije. Ani z tohoto hlediska tudíž nelze spoléhat na to, že by komunikace mezi správními orgány ČR a žalobcem byla bezproblémová. Navíc, i kdyby důvodem neopuštění území ČR byla prostá nemožnost obstarat si doklady a nedostatek finančních prostředků na cestu, žalobce na tento stav nereagoval spoluprací s orgány ČR, které by v konečném důsledku jeho vycestování alespoň nuceným způsobem zajistily. Žalobce naopak zůstal pasivní a lze se důvodně domnívat, že nemá zájem na splnění své povinnosti opustit území ČR, pokud by v konečném důsledku v řízení o udělení mezinárodní ochrany neuspěl. Jestliže tedy žalovaný dospěl k závěru, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, je tento závěr správný a je odůvodněn okolnostmi zmíněnými v textu napadeného rozhodnutí dostatečnou měrou.

Také pokud žalobce namítá absenci odůvodnění stanovení maximální zákonné délky uložené povinnosti setrvat v ZZC, považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, když je v něm zřetelně argumentováno tím, že žalobce vědomě porušuje právní předpisy a nečiní žádné kroky k legalizaci svého pobytu, a proto je třeba jej zajistit, aby nemohl dále pokračovat v porušování právního řádu ČR. Důvody tohoto postupu tedy uvedeny jsou, byť chybějícími cestovními doklady žalobce vůbec argumentováno nebylo (na rozdíl od toho, co se snaží tvrdit žalovaný). Věcnou správnost těchto důvodů nicméně podaná žaloba nenapadá (s výjimkou vlastní otázky počítání 120denní lhůty), tudíž se jí soud blíže nezabývá.

K žalobní námitce porušení ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu se soud ve shodě se žalovaným domnívá, že v daném případě bylo namístě využít úpravy stanovené v § 46 odst. 3 správního řádu, umožňující spojit oznámení o zahájení řízení z moci úřední s jiným úkonem v řízení, přičemž s přihlédnutím k analogickému postupu podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něž v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení, postupoval žalovaný zcela správně, jestliže s využitím informací a skutkových zjištění, jež žalobci byly známy z předchozího řízení a k nimž se

v něm mohl vyjádřit, bez dalšího jako prvním úkonem v řízení rozhodl meritorně o povinnosti žalobce setrvat v ZZC. Ostatně nelze přehlédnout zásadní specifika řízení o uložení povinnosti setrvat v ZZC plynoucí z mimořádně krátké pětidenní lhůty (§ 46a odst. 2 zákona o azylu) pro vydání napadeného správního orgánu v případě žadatelů, kteří jsou již zajištěni, jež v podstatě znemožňuje provést opakovaný výslech žalobce a provádět jakékoliv rozsáhlejší dokazování. Za tímto účelem slouží řízení o žádosti žadatele o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, které se již odvíjí v obecné lhůtě pro vydání rozhodnutí správního orgánu a poskytuje dostatek prostoru pro plné uplatnění dosud žalobcem nezmíněných argumentů a návrhů na provedení důkazů (srov. obdobně i rozsudek KSPHze dne 12. 05. 2014, č. j. 44 A 17/2014-19).

Zbývá tedy vyřešit otázku počátku a konce lhůt v řízení o uložení povinnosti setrvat v ZZC. V tomto směru § 46a odst. 2 zákona o azylu ukládá ministerstvu v případě cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců a který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v ZZC, rozhodnout o eventuálním uložení povinnosti setrvat v ZZC do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Dále je třeba připomenout navazující procesní lhůty stanovené v § 46a odst. 6 zákona o azylu, z něž plyne, že žalovaný je povinen v návaznosti na podání žaloby proti rozhodnutí ukládajícímu cizinci povinnost setrvat v ZZC předložit soudu ve lhůtě 5 dnů správní spis a vyjádření k podané žalobě. Ode dne doručení správního spisu pak běží soudu lhůta 7 pracovních dnů pro rozhodnutí o podané žalobě. Kromě toho ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu dává cizinci možnost žádat po uplynutí jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí ve věci (ať již vydaného žalovaným nebo v případě podání žaloby soudem) o přezkoumání setrvání v ZZC.

Dále je třeba připomenout, že odstavec první § 46a zákona o azylu konstatuje, že žalovaný rozhodne o povinnosti setrvat v ZZC maximálně po dobu 120 dní. Do doby vydání rozhodnutí o „přezajištění“ cizince se aplikuje úprava v zákoně o pobytu cizinců, a to konkrétně jeho ustanovení § 127, podle něž prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění (odst. 2), nicméně zajištění musí být bez zbytečného odkladu ukončeno, mj. rozhodne-li soud ve správním soudnictví o zrušení rozhodnutí o zajištění cizince, o zrušení rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo o zrušení rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, popř. rozhodlo-li ministerstvo o povinnosti cizince setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování podle zvláštního právního předpisu [odst. 1 písm. b) a f)].

Relevantní úpravou v tomto směru je dále též čl. 5 odst. 4 Úmluvy, podle něž má každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Lze zmínit též čl. 18 odst. 2 směrnice Rady 2005/85/ES o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“), která vyžaduje pro případ, že je žadatel o udělení mezinárodní ochrany zajištěn, aby členské státy zajistily možnost rychlého soudního přezkumu. Bližší podrobnosti takového zajištění však unijní právo dosud závazným způsobem neupravuje, neboť ustanovení (zejména čl. 9) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, jsou členské státy povinny provést až do 20. 07. 2015, přičemž aktuální právní úprava v zákoně o azylu dosud s touto pozdější směrnicí harmonizována nebyla.

Z citované úpravy v mezinárodních dokumentech a v unijním právu se žádná závazná lhůta pro vnitrostátní úpravu nepodává, platí pouze požadavek urychleného soudního přezkumu ve věci zajištění (omezení svobody) cizince. Požadavek rychlého správního rozhodování v těchto věcech sice výslovně stanoven není (to přináší až úprava směrnice

2013/33/EU), lze jej však logicky dovodit v situaci, kdy soudní přezkum omezení osobní svobody cizince navazuje teprve na předchozí rozhodnutí ve správním řízení.

Z hlediska vnitrostátní úpravy z textu zákona o azylu ani z textu zákona o pobytu cizinců nelze dovodit přímý příkaz, že by samotné nesplnění lhůty 5 dnů pro vydání rozhodnutí o setrvání v ZZC mělo vést bez dalšího k propuštění cizince ze ZZC. Takový důsledek se však nepochybně nabízí, neboť uložení povinnosti setrvat v ZZC je případem omezení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a takové omezení osobní svobody musí mít zákonný podklad a musí se zakládat na rozhodnutí vydaném v řízení vedeném v souladu se zákonnou úpravou. Specifikem tzv. „přezajištění“ je sice skutečnost, že cizinec je i po prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu nadále cizincem zajištěným v režimu zákona o pobytu cizinců a že v ustanovení § 127 odst. 1 písm. f) zákon o pobytu cizinců až do okamžiku rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC (nikoliv do uplynutí lhůty pro vydání takového rozhodnutí) zákon s povinností ukončit zajištění cizince nepočítá. Poměřováno optikou čl. 5 Úmluvy, tak jak je vykládán ESLP, však prostý jazykový výklad lhůty pro vydání rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC jako lhůty pořádkové neobstojí. Jestliže totiž tato lhůta marně uplyne, ztratí zajištění cizince v režimu zákona o pobytu cizinců zákonný podklad, neboť pokud by žalovaný postupoval v souladu se zákonem, uplynutím pátého dne od prohlášení zajištěného cizince o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu by zde již mělo existovat rozhodnutí o setrvání cizince v ZZC, které by vedlo k ukončení zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců. Navíc si nelze nepovšimnout, že § 46a zákona o azylu upravuje řízení vedené z moci úřední, tudíž cizinec nemá možnost svým podáním zahájit řízení, jehož výsledkem by bylo rozhodnutí o tom, že se mu povinnost setrvat v ZZC neukládá. Zákon dokonce podle své textace ani s negativním rozhodnutím nepočítá, byť je zjevně nelze vyloučit. Pokud by totiž bylo třeba provádět důkazní prostředky cizinci dosud neznámé nebo k nimž se cizinec nemohl v předchozích řízeních vyjádřit a nebylo tak možné vydat rozhodnutí ve věci samé jako první úkon v řízení, nelze vyloučit, že v návaznosti na učiněná skutková zjištění či na vysvětlení a argumentaci cizince by řízení již zahájené podle § 46 odst. 1 správního řádu bylo nutno ukončit právě rozhodnutím, jímž se cizinec na svobodě neomezuje (např. pokud by se zjistilo, že spadá do skupiny chráněných osob vyjmenovaných v návěti § 46a odst. 1 zákona o azylu). V situaci, kdy by žalovaný k vydání rozhodnutí podle § 46a odst. 2 zákona o azylu nepřistoupil, nelze akceptovat, že by cizinec nadále setrval v zajištění podle zákona o pobytu cizinců (což je přímý důsledek zakotvení zvláštní úpravy „přezajištění“ v § 46a odst. 2 zákona o azylu) a nelze ani akceptovat nejistotu o tom, zda je cizinec v zajištění držen oprávněně (s tím, že se rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC pouze ještě nestihlo vydat či doručit) nebo neoprávněně (protože k vydání takového rozhodnutí ani nedojde). V situaci, kdy je cizinec omezen na osobní svobodě a je tak plně v rukou žalovaného, musí být žalovaný schopen rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC doručit ještě téhož dne, kdy je vydal. Pokud tak neučiní, vzniká zde z hlediska podmínek vytčených čl. 5 Úmluvy nepřijatelná nejistota o tom, zda je cizinec omezován na osobní svobodě oprávněně.

Protože v tomto případě není sporu o tom, že v zákonné lhůtě 5 dnů od projevení úmyslu požádat o mezinárodní ochranu nebylo žalobci rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC doručeno, je již nadbytečné se zabývat spornou skutkovou otázkou, kdy toto rozhodnutí bylo vydáno. Po právní stránce je nicméně třeba připomenout, že okamžik vydání rozhodnutí se vůbec nemusí shodovat s datem, jež se na napadeném rozhodnutí jako jeden z jeho identifikačních znaků uvádí. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se totiž vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:". Rozhodným datem je tak den uvedený na doložce o vypravení písemnosti, přičemž ten v situaci žalovaného, jenž

napadené rozhodnutí předává cizinci vždy v den stanovený ve výzvě prostřednictvím svých pracovníků (srov. § 24a zákona o azylu), se shoduje právě se dnem doručení. „Jiným úkonem k jeho doručení“ je totiž třeba rozumět právě doručení stejnopisu rozhodnutí pracovníkem žalovaného přímo na místě stanoveném ve výzvě (srov. závěry právní doktríny in *Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. aktualizované vydání, Bova Polygon, Praha 2012, str. 632-633* nebo také závěry rozsudku NSS ze dne 16. 04. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134).

Protože se žalobce ani uplynutím pátého dne ode dne, kdy projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu, nedozvěděl, že je mu uložena povinnost setrvat v ZZC, nemohl být již dále omezován na osobní svobodě. Pokud žalovaný poukazuje na ustanovení § 127 zákona o pobytu cizinců, je třeba konstatovat, že po uplynutí zákonné lhůty, v níž mělo být vydáno (a též doručeno) rozhodnutí o eventuálním uložení povinnosti setrvat v ZZC podle § 46a odst. 2 zákona o azylu, již pro omezení osobní svobody žalobce nebyl dán kvalitní, přesný a předvídatelný zákonný základ. Zmíněné ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž nelze vnímat izolovaně, ale je třeba je posuzovat v souladu s úpravou v § 46a odst. 2 zákona o azylu, která dopadá na každého cizince, jenž je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců a následně projeví úmysl požádat o mezinárodní ochranu. Jestliže žalovaný včas žalobce nezprávil o svém rozhodnutí podle § 46a odst. 2 zákona o azylu, lze presumovat, že nejspíše ani neshledal důvody pro uložení povinnosti setrvat v ZZC. Nelze totiž připustit, aby žalobce jako osoba omezená na svobodě byl držen v nejistotě o svém právním statusu.

Lze jen podotknout, že pokud Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozsudku ze dne 30. 05. 2013, C-534/11 Mehmet Arslan, a v návaznosti na toto rozhodnutí i NSS v rozsudku ze dne 31. 07. 2013, č. j. 1 As 90/2011-124, č. 2936/2013 Sb. NSS, nevyloučili možnost zajištění žadatele v režimu zákona o pobytu cizinců v situaci, kdy se lze důvodně domnívat, že žádost o přiznání mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a kdy je pokračování zajištění objektivně nutné (a to i dlouhodobě), tento závěr byl vysloven k právní úpravě zákona o azylu ve znění před přijetím novely provedené zákonem č. 103/2013 Sb. s účinností ke dni 01. 05. 2013 (napadené správní rozhodnutí bylo totiž vydáno již dne 25. 03. 2011, kdy ještě právní řád institut „přezajištění“ neznal). Navíc, i pokud by tyto závěry byly použitelné také pro období po 01. 05. 2013, s ohledem na nutnost zajištění právní jistoty cizince omezeného na osobní svobodě by bylo třeba, aby bylo žalobci v téže lhůtě 5 dnů od projevu úmyslu požádat o mezinárodní ochranu doručeno rozhodnutí podle § 124 zákona o pobytu cizinců, v němž by bylo náležitě zdůvodněno v intencích zmíněné judikatury, proč i za situace, kdy se stal žadatelem a kdy mu z nějakého důvodu nelze v režimu podle § 46a odst. 1 a 2 zákona o azylu uložit povinnost setrvat v ZZC, jsou dány důvody pro jeho ponechání v zajištění. To se však v tomto případě také nestalo.

Pokud se pak žalovaný odvolává na rozsudek KSPH ze dne 07. 08. 2014, č. j. 44 A 40/2014-22, je třeba uvést, že zde vyslovený závěr, že ve lhůtě 5 dnů stanovené v § 46a odst. 2 zákona o azylu je třeba rozhodnutí vydat, přičemž nelze dovodit, že by toto rozhodnutí muselo nabýt i právní moci, byl vysloven pouze jedinou větou obiter dictum a bez jakéhokoliv bližšího zdůvodnění. S ohledem na uvedené se proto o něj nelze v této věci argumentačně opírat. Poukazuje-li pak žalovaný na odlišnost skutkových okolností, které byly podkladem rozsudku ESLP ve věci Rashed v. ČR, má soud naopak za to, že i přes odlišnost skutkových okolností a platné vnitrostátní úpravy jsou výtky ESLP stran prodlužování zajištění cizince nepředvídatelným odkládáním doručení v řádu několika dnů relevantní i za současného právního stavu. I aktuálně totiž platí, že okamžik doručení je plně v rukou žalovaného a (posuzováno čistě jazykovým výkladem souvisejících norem, z nějž vychází i stanovisko žalovaného) umožňuje prodlužovat omezení osobní svobody cizince, poté co

požádal o udělení mezinárodní ochrany, bez dotčení maximální 120denní lhůty pro povinnost setrvat v ZZC.

Na druhou stranu zákon o azylu počítá s tím, že žalovaný může kterémukoliv žadateli o mezinárodní ochranu za podmínek § 46a odst. 1 zákona o azylu stanovit povinnost setrvat v ZZC, aniž by bylo rozlišováno mezi žadateli nikdy nezajištěnými podle zákona o pobytu cizinců, žadateli zajištěnými a žadateli, jejichž zajištění bylo ukončeno (např. zrušením rozhodnutí o zajištění soudem pro jeho nepřezkoumatelnost či uplynutím kratší lhůty zajištění). S ohledem na uvedené proto lze postupovat podle § 46a odst. 1 zákona o azylu i vůči těm žadatelům, kteří museli být propuštěni na svobodu v důsledku nesplnění zákonné pětidenní lhůty pro vydání rozhodnutí o „přezajištění“ podle § 46a odst. 2 zákona o azylu. Pokud žalovaný v důsledku nezákonného postupu žalobce po uplynutí lhůty 5 dnů nepropustil, nepochybně tím do jisté míry způsobil žalobci škodu nezákonným omezením jeho osobní svobody nahraditelnou podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti státu za škodu“), avšak nezpůsobil tím nezákonnost napadeného rozhodnutí ani tím nevyloučil možnost, aby napadeným rozhodnutím byla v souladu se zákonem opět jeho osobní svoboda omezena.

Byť případný odkaz na ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu ve výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí není za tohoto stavu odpovídající, nevede toto zjištění k závěru o nutnosti zrušit napadeného rozhodnutí. Klíčové je, že výrok správně uvádí ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, které představuje hmotněprávní ustanovení, na základě něž došlo k omezení osobní svobody cizince. Ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu je pouze speciální procesní úpravou, jež pro případ zajištěných cizinců, kteří požádali o udělení mezinárodní ochrany, zavádí zvláštní lhůtu pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně, v níž je žalovaný povinen (eventuálně) vydat rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC. Nesprávná zmínka o ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu ve výroku napadeného rozhodnutí není jakýmkoliv způsobem způsobila zasáhnout negativním způsobem do práv cizince, neboť aplikace tohoto ustanovení není spojena s jakýmkoliv zpřísněním či ztížením podmínek cizince oproti stavu, kdy by bylo rozhodováno čistě v režimu ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Za těchto okolností by soud nemohl vyhovět ani žalobě napadající tuto vadu výroku, neboť si nelze představit z toho plynoucí negativní zásah do právní sféry (zkrácení na právech) žalobce, jak jej vyžaduje ustanovení § 65 s. ř. s. Tato vada ani nezpůsobuje nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, neboť výrok i odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou ve shodě a pro účely soudního přezkumu zde není pochyb o tom, podle jakých hmotněprávních a procesních ustanovení žalovaný postupoval.

Zbývá tedy otázka, zda žalovaný správně určil datum, kdy povinnost žalobce setrvat v ZZC končí, jež přímo navazuje na vyřešení sporu o to, kdy žalovaným určená 120denní lhůta započala běžet. V první řadě je třeba poukázat, že ve výroku napadeného rozhodnutí uvedené datum 08. 01. 2005 neodpovídá deklarovanému datu vydání napadeného rozhodnutí (09. 09. 2014), ale datu jeho doručení (11. 09. 2014). Posledními dny 120denní lhůty jsou totiž v prvním případě 06. 01. 2015 a ve druhém 08. 01. 2015 (na rozdíl od počítání běžné lhůty je nutno započítat i den, kdy k omezení osobní svobody došlo, a nelze konec této lhůty v případě víkendů a svátků odkládat až na nejbližší pracovní den; nejedná se totiž o lhůtu k provedení úkonu v řízení, čímž je vyloučena aplikace pravidel v § 40 správního řádu). Tvzení žalobce, že posledním dnem lhůty je 01. 01. 2015, také není správné. Pokud by však pro určení běhu lhůty bylo rozhodující na rozhodnutí deklarované datum vydání, je zřejmé, že ve výroku rozhodnutí by bylo žalobci uloženo setrvat v ZZC po dobu 121 dnů, což by bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí. Tak tomu ovšem není. Jednak je třeba připomenout, že

datum vydání rozhodnutí je ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu datum jeho předání k doručení podle § 19 správního řádu, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, který se v tomto případě shoduje (s ohledem na doručování pracovníkem žalovaného podle § 24a zákona o azylu) s datem doručení rozhodnutí. Za druhé je pak třeba uvést, že žalobce může být vázán povinností stanovenou ve výroku napadeného rozhodnutí teprve ode dne, kdy se o ní dozvěděl (resp. kdy zákon jeho seznámení se s napadeným rozhodnutím presumuje v rámci fikce doručení). S ohledem na uvedené proto 120denní lhůta počíná běžet teprve ode dne doručení rozhodnutí ukládajícího žadateli povinnost setrvat v ZZC. Z tohoto hlediska se tedy jeví, že zákonná maximální lhůta setrvání nebyla překročena.

Je však třeba zohlednit i specifické okolnosti tohoto případu, kdy zjevně došlo k nezákonnému omezení osobní svobody žalobce. Jak již bylo konstatováno, takový postup správního orgánu je spojen s povinností nahradit žalobci tím způsobenou újmu. Náhrada podle zákona o odpovědnosti státu za škodu se však omezuje v zásadě pouze na náhradu újmy v penězích (popř. na konstatování nezákonnosti postupu žalovaného), což je dáno principiální neodčinitelností již způsobeného zásahu do základního lidského práva na osobní svobodu. Není přitom ale pochyb, že penězi není nikdy možné takto závažný zásah v úplnosti kompenzovat. V aktuální situaci, kdy další pokračování omezení osobní svobody bylo po materiální stránce shledáno jako odůvodněné, se však nabízí možnost v podstatě úplného zahlazení způsobené újmy započtením předchozího nezákonného omezení osobní svobody do délky 120denní lhůty setrvání v ZZC. Takový postup zajišťuje bezprostřední a co nejúplnější realizaci práva na náhradu škody garantovaného čl. 36 odst. 3 Listiny a nelze jej ztratit ze zřetele ani v souvislosti s rozhodováním o souvisejících vzájemných povinnostech žalobce a státu, byť by šlo i o odlišnou organizační složku, než která je povinna k vypořádání způsobené škody (v tomto směru srovnej principiálně obdobný přístup Ústavního soudu v otázce náhrady nákladů v řízení vedeném proti státu, jež je třeba snížit o částku odpovídající škodě způsobené průtahy v soudním řízení, nastíněný v nálezu ze dne 03. 08. 2008, sp. zn. II. ÚS 446/08, SbNU 150/50). Takový postup je přitom nanejvýše vhodný i v aktuálním případě, kdy žalobce byl nezákonně nucen setrvat v ZZC v době mezi vypršením lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 46a odst. 2 zákona o azylu a okamžikem, kdy mu bylo napadené rozhodnutí doručeno, tj. ve dnech 10. a zčásti i 11. 09. 2014. Se zohledněním i dne 10. 09. 2014 se ukazuje, že omezení osobní svobody žalobce – žadatele o mezinárodní ochranu – dosáhne délky 120 dnů nikoliv ke dni 08. 01. 2015, ale již dne 07. 01. 2015. V tomto směru je tedy podaná žaloba důvodná, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí uložil žalobci (se zohledněním bezprostředně předcházejícího nezákonného omezení osobní svobody) povinnost setrvání v ZZC po dobu delší než 120 dnů.

S ohledem na nedělitelnost výroku napadeného rozhodnutí tedy soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí jako celek zrušit pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval jednání, neboť žalobce o jeho konání nepožádal. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí proto žalovaný žalobci bez zbytečného odkladu umožní opustit příjmací středisko (§ 46a odst. 6 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 8.228,- Kč. Tuto částku tvoří dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby - § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb.], dále dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1.428,- Kč odpovídající 21 % DPH.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 17. října 2014

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková